

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. A.**, zastoupeného JUDr. Klárou Alžbětou Samkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Španělská 6, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2010, č. j. 4569/2010, JID 180038/KUUK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 3. 2013, č. j. 15 A 132/2010 - 81,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Litvínov (dále též „městský úřad“) udělil žalobci rozhodnutím ze dne 18. května 2009 č. j. 56001/2007-608 řidičské oprávnění skupiny C. Následně se na žalovaného obrátil Spolkový úřad pro silniční dopravu ve Flensburgu s několika podněty k provedení přezkumného řízení ve věci udělování řidičských oprávnění německým státním příslušníkům. V důsledku poznatků z úřední činnosti získaných právě na základě provedených přezkumných řízení byla změněna stávající rozhodovací praxe.

[2] Dne 19. dubna 2010 požádal žalobce městský úřad o udělení řidičského oprávnění skupiny C+E, přičemž k žádosti přiložil čestné prohlášení téměř totožného znění jako k původní žádosti o udělení řidičského oprávnění skupiny C, ve kterém mimo jiné čestně prohlašuje, že ke dni podání žádosti o řidičské oprávnění trval jeho přechodný pobyt na území České republiky po dobu delší než 185 dní. To doložil též potvrzením o přechodném pobytu vydaným dne 20. března 2007 Inspektorátem cizinecké policie v Chomutově – detašovaným pracovištěm v Mostě. Městský úřad si v rámci výše uvedené změny stávající praxe vyžádal

od uvedeného detašovaného pracoviště Služby cizinecké policie ČR ověření skutečné délky pobytu žalobce na území České republiky. Policie uvedla, že dle kontroly ubytovacích knih Hotelu Koldům, kde byl žalobce hlášen k přechodnému pobytu, se žalobce zdržoval v tomto hotelu v obdobích od 28. srpna 2007 do 5. září 2007 a v období od 11. dubna 2010 do 14. dubna 2010, jiný pobyt žalobce na uvedené adrese policie nezjistila. Městský úřad proto rozhodl o obnově řízení o žádosti o udělení řídičského oprávnění skupiny C; proti nařízení obnovy řízení se žalobce soudně nebránil. Městský úřad rozhodnutím ze dne 6. září 2010 č. j. MELTD 31477/2010/TUA v obnoveném řízení rozhodl, že žádosti o udělení řídičského oprávnění skupiny C nevyhovuje, neboť účastník řízení nesplnil zákonnou podmínku přechodného pobytu v trvání 185 dní, a že původně vydané rozhodnutí o udělení řídičských oprávnění skupiny C je zrušeno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, které žalovaný zamítl v návěti označeným rozhodnutím.

[3] Žalobce nebyl úspěšný ani v řízení před Krajským osudem v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který jeho žalobu zamítl v návěti označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil námitkám žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná. Soud dovodil, že zákon o provozu na pozemních komunikacích zavádí pro své potřeby legislativní zkratku „přechodný pobyt“, která rozšiřuje obsah pojmu „přechodný pobyt“ užívaného v jeho základním smyslu o určitou další kvalitu spočívající v délce trvání přechodného pobytu na území České republiky alespoň 185 dnů. V případě cizince občana EU je do této doby možno započítat pouze dobu skutečně strávenou na území České republiky. Právě takovýto „přechodný pobyt“ je pak podmínkou k udělení řídičského oprávnění českými úřady. Jelikož žalobce v reakci na zjištění policie nenavrl žádné důkazy svědčící o splnění zákonných podmínek, opřely správní orgány zcela správně své rozhodnutí o zjištění učiněná ve věci policií.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 28. března 2013 kasační stížnost z důvodů podřazených žalobcem pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní nejprve poukázal na vady řízení před krajským soudem – v řízení podle něj docházelo k průtahům, načež soud žalobu zamítl na ústním jednání a téhož dne vypravil rozhodnutí o rozsahu 11 stran textu navzdory tomu, že právní zástupkyně žalobce na ústním jednání obsáhle rozváděla argumenty uvedené v žalobě a replice. Podle stěžovatele to svědčí o tom, že soud byl rozhodnut ještě před konáním ústního jednání. Dále stěžovatel tvrdí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť v něm chybí odpověď na základní otázku celé kauzy, totiž z jakého zákonného ustanovení vyplývá povinnost žadatele o řídičské oprávnění prokazovat pobyt v ČR delší než 185 dnů. Slova „185 dní“ jsou podle stěžovatele v zákoně o provozu na pozemních komunikacích obsažena pouze na jediném místě, a to v souvislosti s určením místní příslušnosti krajských a obecních úřadů rozhodujících o vydání řídičského oprávnění, nikoliv v tom smyslu, jaký dovodil krajský soud. K tomu žadatel poukazuje též na novelizaci zákona o provozu na pozemních komunikacích účinnou od 1. 1. 2012, kterou teprve byl do zákona zaveden pojem „obvyklé bydliště“, a na důvodovou zprávu k předmětné novele. Dále pak stěžovatel zopakoval argumenty obsažené v žalobě, které podle něj krajský soud ve svém rozsudku dostatečně nevyřadil.

[5] Stěžovatel také uvádí, že provedením obnovy řízení správní orgány obešly taxativní výčet důvodů, pro něž je možno někomu odejmout platné řídičské oprávnění, a uplatnily tak státní moc nezákonným způsobem. V důsledku jejich zásahu je stěžovatel, který původně měl platný řídičský průkaz vydaný v Německu, již tři roky bez řídičského oprávnění, neboť původní německé řídičské oprávnění mu správní orgány po zrušení českého již nevrátily. Stěžovatel

přítom k výkonu svého povolání řidičské oprávnění bezpodmínečně potřebuje (své povolání nicméně v kasační stížnosti neuvedl).

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek za správný a souladný se zákonem, ve zbytku odkázal na své vyjádření k žalobě v řízení před krajským soudem. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou, neboť byla podána včas (§ 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel byl v řízení řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvody stížnosti, jak je stěžovatel obsahově vymezil, se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. [k důvodu podle písm. c), tj. zmatečnosti řízení před krajským soudem, kasační stížnost žádá tvrzení ani důkazní návrhy neobsahuje]. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů stanovených zákonem (§ 104 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), avšak žádné takové vady neshledal.

[8] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost věcně posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Pokud jde o namítané vady řízení před krajským soudem, délka řízení sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení rozsudku. Ostatně stěžovatel se proti údajným průtahům v řízení ohradil až dopisem dne 28. ledna 2013, přičemž krajský soud v reakci na to obratem nařídil jednání a ve věci rozhodl. To, že krajský soud vypravil rozsudek vyhlášený na ústním jednání týž den, nesevřel podle názoru Nejvyššího správního soudu o předpojatosti soudu a ignorování stěžovatelova vyjádření na ústním jednání. Je běžnou praxí, že soudce před jednáním, na němž hodlá rozsudek vyhlásit, připraví písemně jeho narativní část, v níž shrne žalobu a dosavadní průběh řízení a významně tím urychlí zpracování jeho konečné písemné verze. V daném případě navíc sama právní zástupkyně stěžovatele uvádí, že na ústním jednání se žalovaný nevyjádřil vůbec a ona sama jen podrobněji rozvinula argumenty obsažené v žalobě a v replice podané v průběhu řízení.

[10] Pokud jde o právní posouzení věci soudem, relevantní právní úprava je obsažena v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. prosince 2011. Podle jeho § 82 odst. 1 písm. d) bylo možné řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která „*má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt*“. Pojem přechodný pobyt byl přitom definován v § 2, nazvaném „*Vymezení základních pojmů*“, kde bylo v písm. hh) uvedeno, že pro účely tohoto zákona »*příslušný krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností je krajský úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je příslušný podle místa trvalého pobytu žadatele o řidičské oprávnění, žadatele o vrácení řidičského oprávnění, držitele řidičského oprávnění nebo držitele řidičského průkazu, nebo jde-li o osobu, která nemá trvalý pobyt na území České republiky nebo přechodný pobyt na území České republiky, který trvá alespoň 185 dní, pokud osoba neprokáže, že se na území České republiky připravuje na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců (dále jen „přechodný pobyt“)* [zvýraznění doplněno soudem], *u kterého žadatel o řidičské oprávnění, žadatel o vrácení řidičského oprávnění, držitel řidičského oprávnění nebo držitel řidičského průkazu složil zkušku z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu*«.

[11] Pro interpretaci těchto zákonných ustanovení má význam směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řídičských průkazech, jejímž cílem bylo podle preambule zejména „ulehčení pohybu osob, které se usazují v jiném státě než v tom, ve kterém vykonaly zkoušku k získání řídičského oprávnění“. Podle čl. 7 odst. 5 platí, že „nikdo nesmí být držitelem řídičských průkazů více než jednoho členského státu“. Tentýž článek v odst. 1 písm. b) uvádí: „Řídičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům, kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řídičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.“ Pojem „obvyklé bydliště je definován v čl. 9 následovně: „Pro účely této směrnice se ‚obvyklým bydlištěm‘ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí (zvýraznění doplněno soudem). Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamená přesun obvyklého bydliště.“

[12] Text zákona o silničním provozu (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o přiznání řídičského oprávnění v obnoveném řízení) byl podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačný. Ačkoliv lze souhlasit se stěžovatelem, že hlavním účelem ustanovení § 2 písm. hh) citovaného zákona bylo definovat, který úřad je místně příslušným správním orgánem pro posouzení žádosti o řídičské oprávnění, zároveň zákonodárce využil této příležitosti, aby definoval pro účely zákona o silničním provozu též legislativní zkratku „přechodný pobyt“. Užívání legislativních zkratk vede k žádoucímu zkrácení zákonného textu. V daném případě byla v rámci definice jednoho zákonného pojmu zavedena též definice zákonného pojmu jiného (což lze s jistou nadsázkou označit za verbální ekonomii zákona), nicméně zákonodárce tak učinil dostatečně srozumitelným způsobem (srov. text v závorce »dále jen „přechodný pobyt“«). Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Hlavní kasační námitka stěžovatele je tím vyvrácena.

[13] Stěžovatel dále namítá, že přechodným pobytem není možné rozumět pouze pobyt na adrese uvedené v povolení či potvrzení přechodného pobytu. To je jistě pravda, nic takového ovšem krajský soud ve svém rozsudku netvrdí. Naopak uvádí: „Pokud by žalobce v rámci správního řízení doložil, že pobýval v rozhodné době potřebnou dobu kdekoli na území České republiky, byla by zákonem stanovená podmínka trvání přechodného pobytu na území České republiky naplněna. ... Žalobce se v průběhu správního řízení seznámil s obsahem uvedeného potvrzení Policie ČR. Na důkazní situaci nijak nereagoval a zůstal zcela pasivní. K prokázání skutečnosti že na území České republiky přechodně pobýval v rozhodném období ve větším rozsahu, než jaký vyplývá z potvrzení Policie ČR, nenavrhl provedení žádných důkazů, a to ani v rámci odvolacího řízení. Je zcela na žalobci jako žadateli, aby doložil, že splnil podmínky pro udělení řídičského oprávnění včetně podmínky přechodného pobytu.“ S tímto náhledem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[14] Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. Opřel se přitom o definici přechodného pobytu v jeho obecném smyslu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. prosince 2011, když uvedl: „Z ustanovení § 16 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění vyplývá mimo jiné, že cizinec pobývá na území České republiky přechodně po překročení státních hranic České republiky a po ukončení hraniční kontroly, nebyl-li mu v rámci hraniční

kontroly policií odepřen vstup na území, nebo po překročení státních hranic, není-li hraniční kontrola prováděna. V případě provádění hraniční kontroly přechodný pobyt počíná dnem a hodinou překročení státních hranic České republiky, je-li hraniční kontrola prováděna mimo území, nebo dnem a hodinou ukončení hraniční kontroly, je-li tato prováděna na státních hranicích České republiky nebo po překročení těchto hranic. Z dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že občané EU pobývají na území České republiky bez víza. Z ustanovení § 93 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že i na občany EU se vztahuje oblašovací povinnost, neboť občan EU je povinen ohlásit na policii místo pobytu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne vstupu na území, pokud jeho předpokládaný pobyt bude delší než 30 dnů.“ Dále krajský soud uvažoval takto: „Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodláni občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.“ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přílehavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobitelné argumentací krajského soudu otřást.

[15] Pro úplnost je možno dodat, že úvahy krajského soudu jsou v souladu i s dosavadní judikaturou. K obdobnému výsledku dospěl například Krajský soud v Plzni v rozsudku publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž řešil prakticky totožnou skutkovou situaci (rozsudek ze dne 13. března 2013 č. j. 57 A 5/2011-55, publ. pod č. 2794/2013 Sb.). Nejvyšší správní soud se předmětnou problematikou zabýval například ve svém rozsudku ze dne 28. června 2012 č. j. 7 As 128/2011-102. Zde uvedl, že v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu „je vymezena místní příslušnost úřadů rozhodujících mimo jiné o udělení řidičského oprávnění a v jeho rámci je také obsažena legální definice přechodného pobytu. Podle tohoto ustanovení jím je pobyt trvající alespoň 185 dnů nebo příprava na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců. Zákonodárce tímto způsobem v souladu se směrnicí Rady 91/439/EHS vymezil, co se rozumí přechodným pobytem pro účely udělení řidičského oprávnění.“ V rozsudku ze dne 30. dubna 2013 č. j. 4 As 40/2012-26, který se týkal žaloby proti rozhodnutí, jímž byla povolena obnova řízení ve věci vydání řidičského oprávnění, pak Nejvyšší správní soud uvažoval takto: „Jestliže byly správnímu orgánu prvního stupně následně předloženy výsledky šetření provedeného cizineckou policií, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobce v době řízení udal adresu svého přechodného pobytu na území České republiky, na které se však fakticky nezdržoval, popř. se zde zdržoval pouze krátkodobě – v řádu dnů či po dobu několika týdnů, zatímco zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) vyžadoval přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů, a již jen z tohoto zjištění dovodil veřejný zájem na obnově řízení, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že i takto stručné odůvodnění atributu veřejného zájmu na obnově řízení za daných okolností obstojí.“

[16] Výklad krajského soudu je nadto souladný i s výše citovanou evropskou směrnicí o řidičských průkazech, která měla být transponována do českého právního řádu nejpozději do 1. července 1997, proto představuje významnou interpretační pomůcku pro výklad zákona o silničním provozu v otázce přiznávání řidičských oprávnění cizím státním příslušníkům. Z porovnání textu zákona a směrnice je zřejmé, že český zákon o silničním provozu nestanovuje (ve všech ohledech) ohledně pobytu na území rozhodujícího státu mírnější požadavky než směrnice, jak tvrdil v kasační stížnosti stěžovatel. Je sice pravda, že směrnice váže pojem „obvyklé bydliště“ kromě délky pobytu též na osobní a profesní vazby, samotnou délku pobytu však definuje jako „nejméně 185 dní v kalendářním roce“. Pobyt tedy může být přerušován a postačí, pokud se v součtu žadatel zdržuje na území rozhodujícího státu více než polovinu dní v roce. Naproti tomu zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) sice neomezuje důvody přechodného pobytu, vymezuje jej však jako pobyt, „který trvá alespoň 185 dnů“. To by mohlo vést k závěru, že musí jít o pobyt nepřerušovaný v celkové délce 185 dnů. Takový výklad by ovšem byl v rozporu s cíli sledovanými směrnicí a se zásadou volného pohybu osob. V nyní posuzovaném případě však není tato právní otázka předmětem sporu. Stěžovatel netvrdí, že by snad v kalendářním roce 2008 (relevantním pro posouzení jeho původní žádosti o řidičské oprávnění) fakticky pobýval na území České republiky v součtu alespoň 185 dnů, a že by správní orgány

odmítaly tento jeho pobyt uznat jen proto, že byl přerušován například občasnými návraty do Německa.

[17] Na popsanych závěrech nemůže nic změnit ani novelizace zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 297/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, na niž poukazuje stěžovatel. Je pravda, že tato novela nahradila v § 82 odst. 1 písm. d) slova „*trvalý nebo přechodný pobyt*“ slovy „*obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje*“, a že v § 2 písm. hh) nově definovala pojem „*obvyklé bydliště*“ textem vycházejícím z definice tohoto pojmu v příslušném evropském předpisu. Tímto předpisem ale v daném případě již není výše citovaná směrnice 91/439/EHS, která byla v průběhu let dvanáctkrát novelizována, nýbrž její přepracované znění vydané jako směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řídičských průkazech. Nová směrnice v otázce vydávání řídičských průkazů občanům jiných členských států v zásadě přebrala předchozí úpravu (byť jisté negativní zkušenosti se odrážejí např. v závěrečné větě čl. 7, kde se uvádí, že „*členský stát vydávající průkaz s náležitou péčí zajistí, aby osoba splňovala požadavky stanovené v odstavci 1 tohoto článku, a pokud je zjištěno, že průkaz byl vydán, aniž by byly tyto požadavky splněny, použijí své vnitrostátní právní předpisy týkající se zrušení nebo odebrání oprávnění k řízení*“), v jiných oblastech však došlo k výraznějším změnám a doplněním (zejména to platí pro rozdělení vozidel do skupin, podmínky věku pro získání řídičského průkazu apod.).

[18] Je tudíž zřejmé, že zákonodárce v rámci nutné novelizace zákona o silničním provozu vyvolané přijetím přepracované směrnice o řídičských průkazech pouze využil příležitosti, aby přiblížil dosavadní znění zákona textu směrnice a zkvalitnil tak dosavadní ne zcela dokonalou transpozici evropské právní úpravy v otázce podmínky pobytu žadatele o řídičský průkaz na území České republiky. Tomu nasvědčuje i důvodová z práva k předmětné novele, kde se uvádí: „*Ve vztahu k podmínkám udělování řídičského oprávnění a jeho platnosti opět zákon č. 361/2000 Sb. nevyžaduje s ohledem na směrnici koncepční změnu. S ohledem na dosavadní poznatky s udělováním řídičského oprávnění občanům jiných států EU (zejm. Německa) ovšem dochází v předloženém návrhu ke změně vymezení obvyklého bydliště, a to jak systematicky, tak hlavně materiálně. Je opuštěna stávající koncepce pouze formálního vymezení obvyklého bydliště (délkou pobytu) a nová definice se zakládá na materiálně – formálním vymezení (vazby – pobyt) podle směrnice. Tento krok by měl umožnit lepší kontrolu ze strany obecních úřadů a omezit účelové žádosti o řídičská oprávnění. Návrh obsahuje rovněž změny v úpravě žádosti a postupu úřadu při udělování řídičského oprávnění, opět zejména ve snaze zabránit podvodům při udělování řídičského oprávnění a usnadnit a umožnit nezbytnou komunikaci s úřady v jiných členských státech.*“ Nová úprava tak oproti současné přináší zejména tu změnu, že umožňuje zkoumat nejen délku pobytu žadatele na území České republiky, ale též otázku, zda zde žadatel pobývá „*z důvodů osobních vazeb*“. Se stěžovatelem tak lze souhlasit v tom, že srovnáním původního a nyní účinného znění § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu spolu s důvodovou zprávou je zřejmý rozdíl v jejich smyslu, avšak nikoliv v tom směru, jak tvrdí stěžovatel, že by teprve s účinností od 1. 1. 2012 byly správní orgány oprávněny zkoumat délku pobytu žadatele na území České republiky.

[19] Závěrem možno pro dokreslení citovat z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 26. června 2008 ve spojených věcech C-329/06 a C-343/06 Arthur Wiedemann proti Land Baden-Württemberg a Peter Funk proti Stadt Chemnitz: „*Jak uvádí Komise Evropských společenství ve svých vyjádřeních, přispívá podmínka bydliště především k boji proti ,turistice za řídičskými průkazy‘ v situaci, kdy neexistuje úplná harmonizace právních úprav členských států týkajících se vydávání řídičských průkazů. Krom toho, jak poznamenává generální advokát v bodě 78 svého stanoviska, je tato podmínka nezbytná pro kontrolu dodržení podmínky způsobilosti k řízení. Článek 7 odst. 5 směrnice 91/439, který stanoví,*

že nikdo nesmí být držitelem řídičských průkazů více než jednoho členského státu, zakotvuje totiž pravidlo jediného řídičského průkazu. Podmínka bydliště, která určuje členský stát vydání, má tudíž jakožto předběžná podmínka umožňující ověření splnění ostatních podmínek uložených touto směrnicí u žadatele, zvláštní význam ve vztahu k ostatním podmínkám uloženým touto směrnicí.“

[20] Nejvyšší správní soud dále prošel argumenty stěžovatele zkopírované z původní žaloby, o nichž stěžovatel tvrdil, že se s nimi krajský soud nevypořádal (porušení zásady rovnosti a šetření práv nabytých v dobré víře, zásah do svobody pohybu a pobytu aj.). Stěžovatel neoznačil žádný konkrétní argument nebo žalobní bod, který by snad krajský soud v odůvodnění svého rozsudku opominul. Proto může Nejvyšší správní soud jen obecně konstatovat, že krajský soud se s žalobou vypořádal pečlivě a věnoval se přiměřeně všem jejím bodům.

[21] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že provedením obnovy řízení správní orgány obešly taxativní výčet důvodů, pro něž je možno někomu odejmout platné řídičské oprávnění, a uplatnily tak státní moc nezákonným způsobem, na tuto námitku je nyní již pozdě (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) – bylo by možno ji uplatnit v žalobě proti rozhodnutí, jímž byla obnova řízení nařízena. Ani tam by však pravděpodobně žalobce nebyl s tímto argumentem úspěšný, jak vyplývá z rozsudků zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2013 č. j. 3 As 54/2012-23 a ze dne 28. 3. 2013 č. j. 3 As 69/2012-27, na něž Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Jeho rozhodnutí je v souladu s právní úpravou i s judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se vydávání řídičských průkazů cizím státním příslušníkům. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu